

V I Lenin

**Från Rysslands socialdemokratiska arbetarpartis
(bolsjevikerna) Centralkommitté*****Till alla partimedlemmar och till alla Rysslands arbetande klasser***

Kamrater!

Det är allmänt bekant att majoriteten på arbetar- och soldat-deputeradesovjeternas andra allryska kongress bestod av delegerade tillhörande bolsjevikpartiet.

Detta faktum är av grundläggande betydelse för att förstå den segerrika revolution som just ägt rum i Petrograd och Moskva såväl som i hela Ryssland. Just detta faktum glömmer och kringgår ständigt alla kapitalisternas anhängare och omedvetna hantlangare, vilka undergräver den nya revolutionens grundsats: *All makt åt sovjeterna*. I Ryssland får det inte finnas någon annan regering än *sovjetregeringen*. I Ryssland har sovjetmakten segrat, och regeringens övergång från ett sovjetparti till ett annat är säkerställd utan varje revolution, helt enkelt genom ett beslut av sovjeterna, genom nyval av sovjetdeputerade. Andra allryska sovjetkongressen gav bolsjevikpartiet majoritet. Endast en regering som bildats av detta parti är därför en sovjetregering. Det är allmänt bekant att bolsjevikpartiets centralkommitté några timmar före den nya regeringens bildande och innan förteckningen över dess medlemmar förelades andra allryska sovjetkongressen, till sitt sammanträde inbjöd tre ansedda medlemmar av vänstersocialistrevolutionärernas grupp, kamraterna Kamkov, Spiro och Karelin, och föreslog dem att delta i den nya regeringen. Vi beklagar i högsta grad att de vänstersocialistrevolutionära kamraterna avböjde förslaget. Vi anser deras vägran vara otillåtlig för en revolutionär och anhängare av de arbetande. Vi är i varje ögonblick beredda att inta vänstersocialistrevolutionärer i regeringen, men vi förklarar att vi som majoritetsparti på andra allryska sovjetkongressen har rätt och är *förpliktade* inför folket att bilda regering.

Det är allmänt bekant att vårt partis centralkommitté förelagt andra allryska sovjetkongressen en rent bolsjevikisk lista över folkkommissarierna och att *kongressen godkänt denna lista över en rent bolsjevikisk regering*.

Därför är påståendena att den bolsjevikiska regeringen *inte* skulle vara någon sovjetregering alltigenom lögnaktiga, de kommer och kan komma endast från folkets fiender, endast från sovjetmaktens fiender. Det är tvärtom så att nu, efter andra allryska sovjetkongressen och fram till tredje sovjetkongressens inkallande eller till nyval av sovjeterna eller till dess centrala exekutivkommittén bildat en ny regering, kan *endast* en bolsjevikisk regering erkännas som *sovjetregering*.

Kamrater! Några medlemmar av vårt partis CK och folkkommissariernas råd – Kamenev, Zinovjev, Nogin, Rykov, Miljutin och några andra – utträdde i går, den 4 november, ur vårt partis CK, de tre sistnämnda också ur folkkommissariernas råd. I ett så stort parti som vårt var det – trots vår politiks proletära revolutionära kurs – oundvikligt att enstaka kamrater skulle visa sig besitta för litet ståndaktighet och fasthet i kampen mot folkets fiender. De uppgifter som vårt parti nu står inför är i sanning omätliga, svårigheterna är kolossala – och några medlemmar av vårt parti, som tidigare beklätt ansvarsfulla poster, sviktade inför bourgeoisins anstorm och flydde från våra led. Hela bourgeoisin och alla dess hantlangare jublar nu av denna anledning, de är skadeglada och skriker om upplösning, förutspår den bolsjevikiska regeringens undergång.

Kamrater! Tro inte på dessa lögn. De kamrater som utträtt har handlat som desertörer, inte bara emedan de lämnade de poster som anförtrotts dem utan också därför att de bröt mot vårt

partis CK:s uttryckliga beslut att de skulle vänta med sitt utträde åtminstone till dess Petrograds och Moskvas partiorganisationer tagit ställning i saken. Vi utdömer på det bestämdaste denna desertering. Vi är fast övertygade om att alla klassmedvetna arbetare, soldater och bönder som tillhör vårt parti eller sympatiserar med det lika bestämt utdömer desertörernas handlingsätt.

Men vi förklarar att även om några personer i partiledningen deserterat så kommer detta inte för ett ögonblick och inte ens en hårsman att rubba enheten bland de *massor* som följer vårt parti och följaktligen inte heller att rubba vårt parti.

Kom ihåg, kamrater, att två av desertörerna, Kamenev och Zinovjev, redan före upproret i Petrograd uppträdde som desertörer och strejkbrytare. De inte endast röstade emot upproret på CK:s avgörande möte den 10 oktober 1917 utan *även* efter det CK fattat sitt beslut agiterade de bland partifunktionärerna emot upproret. Alla vet att de tidningar som var rädda för att ställa sig på arbetarnas sida och kände sig mera dragna till bourgeoisin (exempelvis Novaja Zjizn) tillsammans med hela borgarpresen den gången höjde ett ramaskri om »upplösningen» i vårt parti, om »upprorets misslyckande» osv. Men livet vederlade snabbt lögnerna och förtälet från det ena hållet liksom tvivlet, vacklan och fegheten från det andra. Den »storm» som man ville blåsa upp med anledning av Kamenevs och Zinovjevs försök att förhindra upproret i Petrograd, visade sig vara en *storm i ett vattenglas*, och massornas väldiga entusiasm, det väldiga hjältemod som miljoner arbetare, soldater och bönder visade i Petrograd och Moskva, vid fronten, i löpgravarna och på landsbygden sköt desertörerna åt sidan med samma lätthet som ett järnvägståg sopar undan en hög spånor.

Må alla klentrogna, alla vacklande, alla tvivlande och alla, som låtit sig skrämmas av bourgeoisin eller påverkas av dess direkta eller indirekta hantlangare, blygas. Bland arbetar- och soldatmassorna i Petrograd, Moskva osv. finns *inte ett spår* av vacklan. Vårt parti slår enigt och fast som en man vakt om sovjetmakten, om alla arbetandes, i främsta rummet arbetarnas och de fattiga böndernas intressen!

En kör av borgerliga skribenter och folk som låtit sig skrämmas av bourgeoisin beskyller oss för att vara omedgörliga, att vara oförsonliga, att ej vilja dela makten med andra partier. Det är osanning, kamrater! *Vi har föreslagit* och föreslår vänstersocialist-revolutionärerna att dela makten med oss. Det är inte vårt fel att *de vägrade*. Vi inledde underhandlingar, och efter andra sovjetkongressen gjorde vi vid dessa underhandlingar alla möjliga eftergifter och gick så långt att vi på vissa villkor samtyckte till att ta in representanter för en del av Petrograds stadsduma, detta näste av kornilovmän, vilket i främsta rummet kommer att sopas bort av folket ifall kornilovslöddret, kapitalist- och godsägarsönerna och officersaspiranterna återigen försöker att sätta sig emot folkets vilja som de gjorde förliden söndag i Petrograd och som de igen vill göra (vilket är bevisat genom avslöjandet av Purisjkevitjs sammansvärjning och genom de papper, som togs i beslag hos honom i går den 3 november). Men de herrar som står bakom vänstersocialistrevolutionärerna och verkar genom dem i bourgeoisins intresse har tolkat vår eftergivenhet som svaghet och begagnat sig därav till att ställa nya ultimata. På konferensen den 3 november infann sig herrar Abramovitj och Martov och framlade ett ultimatum: inga underhandlingar så länge vår regering ej inställt häktningarna och förbuden mot de borgerliga tidningarna.

Både vårt parti och sovjetkongressens centrala exekutivkommitté *avvisade* detta ultimatum, som klart och tydligt utgår från Kaledins, bourgeoisins, Kerenskijs och Kornilovs anhängare. Purisjkevitjs sammansvärjning och ankomsten av en delegation från en del av den 17:e armékåren till Petrograd den 5 november, vilken hotade oss med att tåga mot Petrograd (en löjlig hotelse då denna kornilovarmés förtrupper redan blivit slagna och tagit till flykten vid Gattjina medan största delen vägrade att gå mot sovjeterna) – alla dessa händelser har visat,

vem herrar Abramovitjs och Martovs ultimatum *i verkligheten* utgick ifrån och vem dessa personer *i verkligheten* tjänade.

Må alla arbetande vara lugna och ståndaktiga! Vårt parti kommer aldrig att ge efter för ett ultimatum från sovjeternas minoritet, en minoritet som låtit sig skrämmas av bourgeoisin och som faktiskt, i verkligheten, tvärtemot sina »goda föresatser», betar sig som en docka i kornilovmännens händer.

Vi håller orubbligt fast vid sovjetmaktens princip, dvs. att makten skall utövas av *majoriteten* på den senaste sovjetkongressen, vi samtyckte och vi *samtycker* fortfarande till att dela makten med sovjeternas minoritet, på villkor att denna minoritet lojalt och ärligt förpliktar sig att underordna sig majoriteten och genomföra det program, *som godkänts av hela* andra allryska sovjetkongressen och som består i gradvisa men fasta och bestämda åtgärder för att förverkliga socialismen. Men vi kommer inte att underkasta oss några som helst ultimata från intellektuella grupper som ej har några massor bakom sig utan som *i verkligheten* endast har kornilovanhängare, savinkovmän, officersaspiranter osv. bakom sig.

Må alla arbetande vara lugna och ståndaktiga! Vårt parti, sovjetmajoritetens parti, slår enigt och sammansvetsat vakt om deras intressen, och bakom vårt parti står liksom förut miljoner arbetare i städerna, soldater i löpgravarna och bönder på landsbygden, beredda att till varje pris förverkliga fredens och socialismens seger!

Skrivet den 5-6 (18-19) november 1917.

Publicerat i *Pravda* nr 182, den 7 (20) november 1917

V. I. Lenin, *Samlade verk*. 5:e ry. uppl., h. 35, sid. 72-76